

11. nedeľa v roku A

Rim 5, 6 – 11

14. jún 20

Milé sestry a bratia v Kristovi

Bez kresťanstva je ťažké predstaviť si našu civilizáciu – kresťanstvo stojí v základoch nielen našej kultúry a umenia, ale ovplyvnilo aj myslenie - filozofiu. Napriek tomu dnes už nepredstavuje najdôležitejšiu moc. Ústavy našich sekulárnych, teda svetských štátov zdôrazňujú, že sa neviažu na žiadne vierovyznanie. Tak, ako spoločnosť sa už vie sama postarať o zdravotníctvo, školstvo a sociálne otázky – hoci dlhé obdobia to patrilo do kompetencie cirkvi – rovnako sa dnes spoločnosť sama od seba organizuje, zákony odzrkadľujú skôr práva všetkých, ako prikázania.

Na tento vývoj sme si už zvykli a zároveň znamená aj určité obavy. Pohľad na západ od nás hovorí, že kresťanstvo si nevie nájsť cestu do dnešnej kultúry - do pluralitnej civilizácie okolo nás. Bohoslužba na mnohých miestach prestala duchovne spájať spoločnosti. Mnohí súčasníci už kresťanstvu a jeho požiadavkám ani nerozumejú. Už sa nebojíme pekelných brán, skôr našej vlastnej vlažnosti.

Ale aj tu platí, že na všetko sa dá pozerať z rôznych uhlov pohľadu. Takto si dnes aj môžeme uvedomiť, že to s tou mocou nebolo a nie je také jednoduché. Veď moc, ktorú nám Kristus zanechal, nemala slúžiť na ovládnutie spoločnosti, ani na získanie prvých postov v štátoch. Moc božieho kráľovstva sa ani celkom nedá nastoliť cez zákony.

Týmto spôsobom sme už od začiatku novoveku nútení vydať sa na cestu, ktorú nám kedysi odporučil Kristus – nie cestu moci, ovládnutia spoločnosti zhora. Na tejto ceste sa chceme priblížiť k moci, ktorá sa nedá nastoliť zvonka – láskou. Je to moc, ktorá chce spájať - ale nie nasilu. Moc, ktorá sa nedá nastoliť zákonmi, ani parlamentami, hoci aj v nich by mala byť aspoň do istej miery prítomná.

Ježiš Kristus nás na tejto ceste chce dnes povzbudiť. Dnes sme počuli, že On si za učeníkov nevybral urodzených, ktorí majú skúsenosti s mocou, s vládnutím, ale jednoduchých rybárov. Nevybral si ich preto, aby získali vládu nad svetom, ale preto, aby slúžili. Ich úlohou bolo ozdravovať tak jednotlivcov, ako aj celú spoločnosť. Moc, ktorou ich pritom vystrojil bola vnútorná moc. Bola to moc prichádzať k druhému človeku ako k bratovi, sestre, ako k blížnemu.

Touto mocou vystrojil nielen učeníkov, apoštolov, či dnešných biskupov a kňazov. On touto mocou božieho kráľovstva vystrojil každého človeka, ktorý v neho uverí. Dáva nám ju ako svoj dar. Dar, ktorý nebudeme mať nikdy úplne vo svojej moci, je to dar, ktorý musíme prijať skôr s pokorou. Pri ňom nie je dôležitá náuka, správne poznanie, alebo teória, ktorej by sme sa naučili v nejakej škole. Pri Ježišovi je dôležitá otvorené srdce, záujem o jeho kráľovstvo, záujem o druhého človeka – práve napriek tomu, že je iný, iná ako som ja. Dôležité je neuzavrieť sa pred druhými, nezavrieť svoje srdce.

Dnes v nedeľu kňazských vysviacok sa na túto cestu vydávajú aj naši novokňazi. Myslíme dnes aj na nich. Ak niekedy my samotní pocítíme na tejto ceste ťažkosti, apoštol Pavol nás dnes chce tiež povzbudiť: Boh nás miloval ešte pred tým, ako sme si to uvedomili, ako sme to my prijali do svojho života. Pavol to vedel povedať z vlastnej skúsenosti – zo skúsenosti toho, ktorý najprv prenasledoval Krista a jeho učeníkov.

Snažme sa aj my v pokore prinášať tento Kristov dar vnútorného vzťahu lásky dnešnému svetu, snažme sa aj my slúžiť tej moci, ktorou Kristus vyzbrojuje svojich učeníkov.